

ธงคำตอบ กรณีตามปัญหามีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย คือ การสอบสวนคดีนี้ชอบด้วยกฎหมายอันจะทำให้พนักงานอัยการมีอำนาจฟ้องหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 (3) ได้วางหลักไว้ว่า เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่างๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป

มาตรา 19 (4) เมื่อเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรม กระทำลงในท้องที่ต่างๆ กัน

พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 วรรคสอง ได้วางหลักไว้ว่า ในกรณีตามมาตรา 19 พนักงานสอบสวนต่อไปนี้เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน

(ก) ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับได้อยู่ในเขตอำนาจ

(ข) ถ้าจับผู้ต้องหาไม่ได้ คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจ

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 ได้วางหลักไว้ว่า ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาล โดยมีได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน

ข้อเท็จจริงตามปัญหา การที่นายต่งใช้อุบายหลอกลวง นางสาวสวย โดยมีเจตนาที่จะพานางสาวสวยไปข่มขืนกระทำชำเรา โดยไปรับนางสาวสวย อำเภอละแม จังหวัดชุมพร เดินทางผ่านอำเภอลำสนธิ จังหวัดชุมพร ได้ข่มขืนกระทำชำเราและหน่วงเหนี่ยวกักขังนางสาวสวยโดยไม่ยินยอมที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ในอำเภอบึงสามพัน จังหวัดพิจิตรนั้น ความผิดฐานพาหนิงไปเพื่อการอนาจารโดยใช้อุบายหลอกลวง ถือว่าเป็นความผิดต่อเนื่อง เป็นความผิดที่มีทั้งการกระทำและเจตนาประกอบกันอยู่ตลอดเวลาที่การกระทำนั้นยังคงปรากฏอยู่ตามมาตรา 19 (3) ส่วนความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราถือว่าเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง และความผิดฐานหน่วงกักขังก็เป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง เมื่อกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กันจึงเข้ากรณีทั้งมาตรา 19 (3) และ (4) พนักงานสอบสวนในท้องที่อำเภอละแม อำเภอลำสนธิ และบึงสามพัน ล้วนเป็นพนักงานสอบสวนหนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ตาม มาตรา 19 วรรคหนึ่ง พนักงานสอบสวน สภ.ละแม มีอำนาจสอบสวน

แต่สำหรับพนักงานสอบสวนเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน ตามมาตรา 19 วรรคสอง (ก) ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว คือ พนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับได้อยู่ในเขตอำนาจ (ก็คือ กรณีจับก่อน ก็ให้ท้องที่ที่จับได้ก่อนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ (ข) ถ้าจับผู้ต้องหาไม่ได้ คือ พนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจ ก็คือ กรณีที่พบก่อน ก็ให้พนักงานสอบสวนท้องที่ที่พบก่อนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

แต่อย่างไรก็ดีพนักงานสอบสวนท้องที่ที่จับผู้ต้องหาได้ หรือ ท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อน จะต้องเป็นพนักงานสอบสวนท้องที่ที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 19 (1) - (6) เท่านั้น และการจับ หรือพบการกระทำผิดก่อน

จะต้องเป็นการจับ หรือพบการกระทำความผิด ในข้อหาความผิดที่เกี่ยวข้องด้วย จึงจะเป็นพนักงานสอบสวน ผู้รับผิดชอบตามมาตรา 19 วรรคสอง (ก) หรือ (ข)

เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยกับพวกได้พร้อมมรณคดีในท้องที่ สภ.ละแม ในข้อหาลักทรัพย์ ซึ่งเป็นความผิดคนละข้อหากับความผิดพาผู้อื่นไปเพื่ออนาจาร ช่มชู้นกระทำชำเราและหน่วงเหนี่ยวกักขัง จึงถือไม่ได้ว่าเจ้าพนักงานตำรวจสภ.ละแม จับได้ก่อนตาม ป.วิ.อ.มาตรา 19 วรรคสอง (ก) พนักงานสอบสวนสภ.ละแม จึงไม่ใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในข้อหา พาผู้อื่นไปเพื่ออนาจาร ช่มชู้นกระทำชำเราและหน่วงเหนี่ยวกักขัง แต่เป็นพนักงานสอบสวน สภ.ทุ่งตะโก ท้องที่ที่พบก่อนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

การสอบสวนของพนักงานสอบสวนทุ่งตะโก ชอบด้วยกฎหมายและพนักงานอัยการมีอำนาจฟ้อง (เทียบคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1579/2546 , ฎีกาที่ 1974/2539 14944/2551

ประการถัดมา การสอบสวนของพนักงานสอบสวนทุ่งตะโกที่ไม่ได้จัดหาทนายความให้นายตัง ทั้งที่นายตังไม่มีและต้องการทนายความนั้น กรณีตามมาตรา 134/1 วรรคสอง **พนักงานสอบสวนจะต้องถามผู้ต้องหา** ว่าผู้ต้องหาทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและต้องการทนายความ พนักงานสอบสวนจึงจะต้องจัดหาทนายความให้ แม้การสอบสวนนั้นจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่ก็ไม่ได้ทำให้การสอบสวนนั้นเสียไปทั้งหมด หรือถือเท่ากับไม่มีการสอบสวน จนถึงขนาดทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องตาม มาตรา 120 คงมีผลเพียงทำให้ถ้อยคำนั้นจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาไม่ได้เท่านั้นตามมาตรา 134/4 วรรคท้าย

จากฎีกา

1. (ยังไม่ออกสอบ) **พนักงานสอบสวนท้องที่ที่จับผู้ต้องหาได้ ซึ่งจะเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา 19 วรรคสอง (ก) นอกจากจะต้องเป็นพนักงานสอบสวนท้องที่ที่เกี่ยวข้องด้วยแล้ว ยังจะต้องเป็นท้องที่ที่จับและดำเนินคดีแก่ผู้ต้องหาในข้อหาความผิดที่เกี่ยวข้องด้วย (ฎ.1579/2546)

ฎีกาที่ 1579/2546 รดยนต์หายไปจากท้องที่ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรสาคร ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยกับพวกได้พร้อมมรณคดีที่หายไปในท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดบัวหลวง ในข้อหาชกโจร ความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรรดยนต์จึงเป็นความผิดต่อเนื่องซึ่งกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่างๆเกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไปตาม ป.วิ.อ.มาตรา 19 วรรคหนึ่ง (3) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรสาครจึงมีอำนาจสอบสวนในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรได้ เพราะเป็นสถานีตำรวจในท้องที่ที่เกี่ยวข้องกับความผิดดังกล่าว

เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยกับพวกได้พร้อมมรณคดีในท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดบัวหลวง ในข้อหาชกโจร ซึ่งเป็นความผิดคนละข้อหากับความผิดที่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง

สมุทรสาครทำการสอบสวน และเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดบัวหลวงคงควบคุมตัวจำเลย กับพวกไว้ในข้อหาช่องโจรเท่านั้น เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดบัวหลวงไม่ได้จับกุมและ กล่าวหาว่าจำเลยทั้งสี่กับพวกกระทำความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรจนคดีที่หายไป จึงถือไม่ได้ว่าเจ้า พนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดบัวหลวงจับกุมจำเลยกับพวกในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของ โจรได้แล้วตาม ป.วิ.อ.มาตรา 19 วรรคสอง (ก) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดบัวหลวง จึงไม่ใช่ พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในข้อหาดลักทรัพย์หรือรับของโจร

2. กรณีที่เป็นความผิดหลายกรรม และกระทำต่อเนื่องกันในหลายท้องที่ ต้องปรับบททั้งมาตรา 19 (3) และ (4)

ฎีกาที่ 1974/2539 และฎีกาที่ 14944/2551 ความผิดฐานพาหนะไปเพื่อการอนาจารโดยใช้อุบาย หลอกลวงเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่างๆเกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป และความผิดฐาน พาหนะไปเพื่อการอนาจารตามที่โจทก์นำสืบกับความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นและข่มขืนกระทำชำเรา เป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่างๆกัน รวมทั้งในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขน กรุงเทพมหานครและสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรีซึ่งพนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่ง ท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 วรรคหนึ่ง (3), (4) และวรรคสองฉะนั้นพนักงานตำรวจโท ว. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางเขนในขณะเกิดเหตุซึ่งเป็น พนักงานสอบสวนท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวนคดีนี้

หมายเหตุ ฎีกานี้ ความผิดฐานพาหนะไปเพื่อการอนาจารโดยใช้อุบายหลอกลวง ถือว่าเป็นความผิด ต่อเนื่อง เพราะเป็นความผิดที่มีทั้งการกระทำและเจตนาประกอบกันอยู่ตลอดเวลาที่การกระทำนั้นยังคง ปรากฏอยู่ตามมาตรา 19 (3) ส่วนความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราถือว่าเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง และ ความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังก็เป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง เมื่อกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กันจึงเข้ากรณีทั้งมาตรา 19 (3) และ (4)

3. ผลของการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยมาตรา 134/1 – มาตรา 134/4 วรรคหนึ่ง การสอบสวนที่ฝ่าฝืน มาตรา 134/1 – มาตรา 134/4 วรรคหนึ่ง แม้การสอบสวนนั้นจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย (ต้องตอบว่าไม่ ชอบด้วยกฎหมาย) แต่ก็ไม่ได้ทำให้การสอบสวนนั้นเสียไปทั้งหมด หรือถือเท่ากับไม่มีการสอบสวน จนถึงขนาดทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องตาม มาตรา 120 คงมีผลเพียงทำให้ถ้อยคำนั้นจะรับ ฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้เท่านั้นตามมาตรา 134/4 วรรคท้าย (ถือว่า เป็นบทตัดพยานมาตราหนึ่ง)

